

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 86: Hare Mayonaise

Prinsessengedrag, ik walg ervan. Ik wijs wel met beschuldigende vinger, maar 3 wijzen er naar mij. Ik heb een foutje gemaakt, een hele grote zelfs. Wat mij gerust stelt is dat ik niet alleen ben, ik ben niet de enige die deze fout heeft gemaakt en ben zeker niet de laatste. Toen mijn toenmalige vrouw zwanger was, we de droom hadden van een dochter, we hadden zelfs haar naam al klaar, heb ik hard meegewerkt aan iets. Ik wilde een sterk, eigengereid, zelfverzekerd, sterk meisje op deze aardbol hebben lopen. Eentje die geboren was ten tonele te verschijnen in deze maatschappij en hem zou overleven. Rani werd geboren. Rani betekent koningin, haar tweede naam is Arshiya. Arshiya betekent de wereld.

Dat was fout nummer 1 én 2. Maar nog niet de grootste fout. De grootste fout is dat ik toen ze geboren was en mooi opgedroogd, ik haar prinsesje noemde. Ik wachtte daarmee want ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat Rani bij haar geboorte serieus lelijk was. Ze was net een alien inclusief punthoofd, verrimpeld als de nete en onder de bende wat net een permanent marker was. Je kon blijven boenen maar weg ging het niet. Na een week of wat arriveerde mijn roze wolk pas. Toen pas noemde ik haar prinsesje. Dom dom dom! Dochters hebben namelijk vrij snel hun papa om hun vinger gewikkeld en nog sneller in de gaten dat prinsessen overal mee weg komen, overal. Nee? Knippen met de bambi-ogen en papa is om. Doordat we zo stom zijn niet vroegtijdig een eind te maken aan dat vervelende koosnaampje, gaan ze zich met de tijd ook gedragen als prinsessen.

In het begin is de kleding nog functioneel maar zodra de prinsessen hun koninklijke stapjes maken op een vloer van diamant met sandaaltjes met nog meer glitter en franje is het gedaan. Prinsessen eisen jurken, niet van die gewone, maar echte. Van die jurken met 12 vierkante meter aan tule, 2,1 miljoen glitters, van top tot teen bedekt met strikjes en als ze dan een rondje draaien hoef je niet meer te vege. Daar horen niet die stomme sandalen bij, maar plastic klotemuultjes. Van die ondingen waardoor je ze van 1,5 kilometer kunt horen aan komen. Van die kleredingen dat als je door de 5 lagen tule heenkomt je zo'n verschrikkelijke optater krijgt, je telefoon automatisch begint op te laden

en je een maand gratis stroom hebt. Uiteraard is dit niet genoeg want die diadeem hoort erbij, glitter makeup, toverstaf en als kers op de taart ben je nu ook lakei, paard met koets, slaaf en dienaar. Ranja kan enkel en alleen nog maar gedronken worden uit roze bekers met roze rietjes, linksom geroerd, alles is eigenlijk roze nu. Jij ook, en vind je dat niet goed dan krijg je hamka's aan je snor.

Je legt je er maar bij neer, want je hebt simpelweg geen majesteuze klote meer te vertellen. Mama's hebben hier geen last van. Het is oestrogeen tegen oestrogeen en min min min is plus. Wij papa's, testosteron, snappen hier geen bal van. Onze vrouw snapte we al amper maar dit is een heel ander niveau. Onder het mom van fuck it, doen we wat we doen en naarmate de jaren verstrijken, we op het punt komen waar ik nu zit, denken we niet meer fuck it, maar trekken we een snoeiharde conclusie.

Ik heb geen prinses gemaakt maar een monster! Nu is het niet meer de vraag of zij klaar is voor de maatschappij, maar of de maatschappij klaar is voor haar. Dan komt er een heel fijn mannenkneepje om de hoek zeilen. Ondanks dat we weten dat de rotzooi al gemaakt is, we weten dat het vuil er ligt, vegen we het onder de bank. Want wat je niet ziet, is er niet. Toch wil ik wel even waarschuwen voor alle toekomstige papa's van dochters, noem ze geen prinses. Nooit! Ooit zijn ze groot en bepalen zij wat er met ons oudjes gebeurt.

Rani is een prinses, met scherpe tanden en een helse lach. Dat mag ik zeggen van Hare Mayonaise Verstuurd vanaf mijn iPhone